

GREGOR SCHWARTZ -BOSTUNITSCH

POSZUKIWACZ ŚWIATOWEGO SPISKU ŻYDOWSKO-MASONIĘSKIEGO

D R N O R B E R T W Ó J T O W I C Z

GRIGORIJ WILHELMOWICZ SZWARC, URODZONY W 1883 R. W KIJOWIE I ZNANY POD PSEUDONIMEM DR. GREGOR, TO POSTAĆ WAŻNA DLA ROZWOJU ANTYKOMUNISTYCZNYCH TEORII SPISKOWYCH XX WIEKU I SZUKANIA WOKÓŁ ŻYDOWSKO-MASONIĘSKIEGO SPISKU. PRZEZ WIELE LAT WYDAWAŁO SIĘ, ŻE WRAZ Z JEGO ŚMIERCIĄ ZNIKNĘŁA RÓWNIEŻ JEGO PROPAGANDOWA PUBLICYSTYKA. NIC BARDZIEJ MYLNIEGO... PRACE TEGO TYPU ZACHOWUJĄ DŁUGĄ ŻYWOTNOŚĆ I MIMO UPŁYWU CZASU, ZAINTERESOWANIE PUBLICYSTYKĄ SCHWARTZ-BOSTUNITSCHA NIE TYLKO NIE OBUMARŁO, ALE WRĘCZ PRZECIWNIE – PRZEŻYWA OSTATNIO W ROSJI SWOISTY RENESANS.

Jego rodzicami byli bałtycki Niemiec Wilhelm Berthold Schwarz i bawarska Serbka Maria Bostunicz. Takie właśnie oryginalne pochodzenie sprawiło, że kontakty młodego Grigorija z niemieczyzną zawsze były żywe. Po ukończeniu studiów prawniczych na Cesarskim Uniwersytecie św. Włodzimierza w Kijowie został dziennikarzem i krytykiem teatralnym. W 1910 r. z sukcesem zajął się wydawaniem własnej gazety „Der Süd Kopeken”, która ukazywała się do wojny, dość dobrze wpisując się w zapotrzebowanie rynku. Było to

tanie apolityczne pismo przekazujące najnowsze plotki i uzupełnione sentymentalnymi powieściami w odcinkach.

Wybuch I wojny zastał go w bawarskim Bad Kissingen, gdzie został internowany i skąd deportowano go do Rosji. W związku z narastaniem antyniemieckich nastrojów w 1915 r., zrusyfikował swoje nazwisko, występując od tej pory jako Grigoriy Wasiliewicz Bostunicz. Przez następne lata wykładał historię literatury i teatru w instytucie teatralnym Łysenki,

tworząc równocześnie sztuki teatralne, opowiadania i farsy. Wybuchł w 1917 r. rewolucję lutową, a następnie październikową, traktował jako efekt „światowego spisku żydowsko-masonięskiego”. Brał czynny udział w walce z bolszewikami, a przedostawszy się na tereny zajmowane przez białych, został agitorem w służbie generałów Antona Iwanowicza Denikina, a następnie Piotra Nikolajewicza Wrangla. W listopadzie 1920 r. z ocalałymi kadrami wojsk białych ewakuował się z Krymu do Gallipoli, skąd następnie przeniósł się do Bułgarii i Serbii.

Jak zauważał, charakteryzując Bostunicza, Nicholas Goodrick-Clarke: „bezpośrednie doświadczenie rewolucji nadało jego myśli zjadliwie antybolszewicki charakter połączony z niezłomną wiarą w żydowską konspirację światową”. Jeszcze w czasie pobytu na Bałkanach w 1921 r. opublikował on książkę *Масонство и русская революция. Правда мистическая и правда реальная*. Po raz pierwszy zostały w niej wyrażone jego przemyślenia na temat „światowego spisku żydowsko-masońskiego”. Po wyjeździe w 1922 r. do Niemiec jego działalność na tej płaszczyźnie od samego początku uległa nasileniu. Tak w Serbii, jak i w Niemczech wkładał wiele wysiłku w propagowanie *Protokołów Mędrców Syjonu* i głosił wykłady poświęcone światowemu spiskowi. W 1923 r. napisał serię artykułów poświęconych wojnie domowej w Rosji, obwiniając za wszelkie zło z nią związane żydów i masonów. W tym okresie Bostunicz dokonał również znaczących zmian w swoim życiu osobistym. W 1924 r. został naturalizowany i formalnie zmienił nazwisko na dwuczłonowe Schwartz-Bostunitch, a rok później ożenił się z Friedą Wolff.

Od wczesnych lat Bostunicz był pod silnym wpływem nurtów mistycznych, teozofii, antropozofii i ariozofii. W trakcie pobytu na emigracji wspominał o mających miejsce w latach 1917-1918 na Kaukazie spotkaniach z jakimś nauczycielem, który przez niektórych autorów identyfikowany jest jako grecko-ormiański mistyk Georgij Iwanowicz Gurdżijew. Jeszcze w 1919 r. Bostunicz był członkiem Towarzystwa Teozoficznego w Kijowie, a następnie związał się z bułgarskimi teozofami. W Niemczech zetknął się z ruchem antropozocicznym, zaś w 1923 r. poznał Rudolfa Steinera i przez najbliższe lata pozostawał w kręgu jego myśli i nauczania. Zmiana nastąpiła w 1929 r., kiedy to oskarżył zwolenników Steinera o pomocnictwo żydowskim konspiratorom i zwrócił się przeciwko antropozofom. Konsekwencją tego

było opublikowanie w 1930 r. pracy *Doktor Steiner, ein Schwindler wie keiner ein Kapitel über Anthropologie und die geistige Verwirrungsarbeit der Falschen Propheten*. Pod koniec lat 20. związał się z Towarzystwem Ariozoficznym, na potrzeby którego występował jako ekspert w sprawie sił tajemnych i ponadnarodowych. W latach 30. był jednym z autorów powstałego na bazie teozoficznego „Zum Licht” hanowerskiego periodyku „Asgard”, mającego w podtytule znamienity dopisek „Kampfbblatt für die Götter der Heimat” („Pismo walczące za bogów ojczyzny”).

Jeszcze w 1923 r. Bostunicz został mówcą partii nazistowskiej w Bawarii, a następnie brał czynny udział w wielu spotkaniach partii nazistowskiej, gdzie spotkał m.in. Adolfa Hitlera, Maxa Erwina von Scheubner-Richtera, Heinricha Himmlera i Alfreda Rosenberga. W tym czasie pracował w agencji informacyjnej „Weltdienst” Rosenberga, a od 1925 publikował w najważniejszej (można by rzecz wręcz flagowej) nazistowskiej gazecie „Völkischer Beobachter”. W 1926 wystąpił na konferencji NSDAP w Monachium, a rok później otrzymał tytuł

„Reichsredner der NSDAP”. Prowadził ożywioną działalność agitacyjną, jeżdżąc po całym kraju i wygłaszając dla członków partii odczyty poświęcone żydostwu, masonerii, okultyzmowi i spiskom. Dzięki wsparciu finansowemu partii wydawał kolejne książki poświęcone tej problematyce. *Opus magnum – Die Freimaurerei. Ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken* (1928), *Die Bolschewisierung der Welt* (1929), *Jüdischer Imperialismus – 3000 Jahre hebräischer Schleichwege zur Erlangung der Weltherrschaft* (1935) i *Jude und Weib Theorie und die Praxis des jüdischen Vampyrismus, der Ausbeutung u. Verseuchung der Wirtschaft* (1939). W 1931 r. został członkiem partii nazistowskiej, a następnie wstąpił do SS. Od kwietnia do października 1935 r. był kierownikiem oddziału „Wolnomularstwo” V wydziału SD i kuratorem muzeum masonerii w Berlinie. Na potrzeby SD przygotował szereg wewnętrznych analiz, raportów i memorandumów, w których wskazywał na złowrogą rolę masonerii, ale również antropozofii i teozofii, nie wspominając o swoim wcześniejszym zaangażowaniu w te nurty. Wkrótce został odwołany na wniosek Reinharda Heydricha, który wykazał jego

Am Dienstag, den 5. Oktober 1926, abends 8 Uhr

spricht im Saalbau

der von der Ischeta zweimal zum Tode verurteilte

russische Hochschulprofessor Herr Dr. Gregor

über

„Der Blutrausch des Bolschewismus“

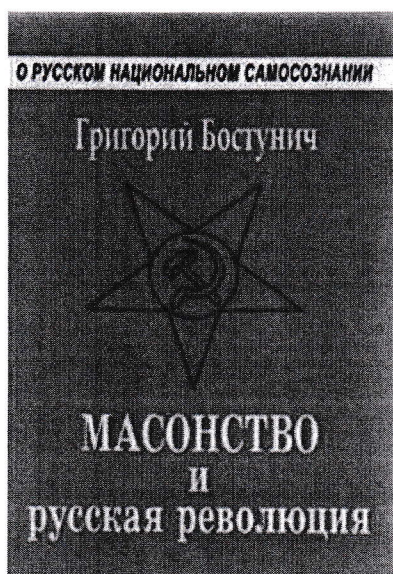
wogu die gesamte christliche Einwohnerschaft Aiffingens und Umgebung freil. eingeladen wird.

Herr Dr. Gregor war vor dem Kriege langjähriger Besucher unseres Bades und dürfte als Mitarbeiter der früher erschienenen Aiffinger Blätter noch manchem in Erinnerung sein.

**Nationalsoz. Deutsche Arbeiterpartei
Ortsgruppe Aiffingen.**

Eintritt 50 Pfg. zur Deckung der Unkosten.

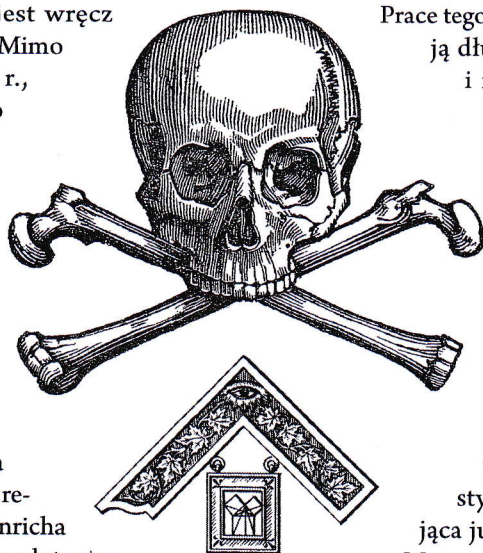
niekompetencję. Wyraźną niechęć do obsesyjnych poglądów Schwarz-Bostunitscha można zauważyć nawet w raporcie wewnętrznym SD z 3 listopada 1938 r., w którym Hans Richter dokonał zjadliwie krytycznej analizy książki *Die Freimaurerei*. Wskazywał on, że książka ta jest pełna błędów i fałszu, co może wprowadzać odbiorców w błąd i jest wręcz niebezpieczne. Mimo tego w 1942 r., w uznaniu jego pracy na temat judaizmu i masonerii, Schwarz-Bostunitsch otrzymał tytuł Honorowego Profesora SS. W listopadzie 1944 r., na skutek osobistej rekomendacji Heinricha Himmlera, otrzymał stopień SS-Standartenführera.

Pod koniec wojny przez pewien czas przebywał na zamku Erdmannsdorf (Mysłakowice) na Śląsku, lecz wobec zbliżającej się ofensywy Armii Czerwonej zbiegł na tereny zachodnich Niemiec. W 1945 r. 62-letni wówczas SS-Standartenführer Gregor

Schwartz-Bostunitsch miał zostać aresztowany przez Amerykanów i prawdopodobnie w niedługi czas później zmarł. Nie wiemy, co działo się z nim później ani kiedy dokładnie zakończył życie. Przez wiele lat wydawało się, że wraz z jego zniknięciem zniknęła również jego propagandowa publicystyka. Nic bardziej mylnego...

Prace tego typu zachowują długą żywotność i mimo upływu czasu zainteresowanie publicystyką Schwartz-Bostunitscha nie tylko nie obumarło, ale wręcz przeżywa ostatnio w Rosji swoisty renesans. Mająca już 90 lat książka *Масонство и русская*

революция wciąż cieszy się zainteresowaniem i miała w ostatnich latach kilka wznowień (Moskwa, wyd. Витязь, 1995; Moskwa, wyd. Самотека, 2006). Z pewnością znaczna część zafascynowanych nią czytelników nie zdaje sobie sprawy z burzliwych losów autora. *

Le Franc-Maçon Polonais • Polish Free Mason • Polnischer Freimaurer

WOLNOMULARZ POLSKI

Liberté – Egalité – Fraternité • Wolność – Równość – Braterstwo

53

ISSN 1231-0115

Zima 2012/13

cena: 20 zł
(w tym 5% VAT)

W NUMERZE

- Adam W. Wysocki o masońskim uniwersalizmie str. 3
- Marc Henry o odbudowie ideału współpracy str. 6
- J. Kessler, rabin w fartuszkach . str. 8
- Catherine Naltet, nowa Wielka Mistrzyni GLFF ... str. 11
- Masonki w Belgii str. 12
- Pod tym obrazem zginął Narutowicz str. 17
- Wolność i tolerancja str. 20
- Janusza Korczaka droga do wolnomularstwa..... str. 26
- Okruchy wolnomularskiego żywota str. 31
- Bolesław Prus, Cienie ... str. 36
- Siermięta kropidłem .. str. 39
- Na tropach spisku żydowsko-masońskiego..... str. 42
- 275 lat masonerii w Niemczech str. 44
- Książka z duszą..... str. 46

Most Worshipful Grand Lodge of Japan

▷ PISMO PRZYJACIÓŁ SZTUKI KRÓLEWSKIEJ ◁

